

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. **N^o** 73

Tredie Session.

28de Møde.

Løvedagen den 22de November.

(Forts.)

David: Jeg skal ikke opholde mig eller det ærede Thing ved at gaae ind paa de forskellige Anskuelser, som med Hensyn til det ene Punkt ere yttrede af de to Fædre til dette Lovudkast; jeg troer, at det i saa Henseende gaaer Fædre, som det gaaer Brødre, at man seer Sjæven i sin Broders Nie, men ikke Bjælken i sit eget; thi der kan upaatvivleligen gjøres lige væsentlige Indvendinger mod Sikkerheden af den Calcule, som enhver af dem har opstillet, for at betrygge mod, at der til Theatret nogenstunde skulde forlanges et Tilskud til, hvad der er blevet bestemt for dette. Men det undrer mig ikke, thi det ligger i Tingens Natur. Jeg troer virkelig, at det er umuligt at sikkre sig mod, at der vil blive begjert Tilskud til Theatret, selv udenfor det Tilfælde, der er anført i Loven, at det har været lukket i nogen Tid, uden i Tidens Længde derved, at Rigsdagen viser, at den ikke tilstaaer flige Tilskud, naar man ikke finder Begjeringerne herom grundede i virkelig Fornødenhed eller bydende Omstændigheder. Jeg troer derfor, at denne Lov i en vis Henseende har stillet sig et uopnaeligt Formaal. Derimod er det fuldkommen rigtigt, at Theatret betragtes fra det Standpunkt, hvorfra baade Commissionen og den ærede Minister har betragtet det, som en Kunst-Anstalt, der bidrager saa meget til Folkets Udvikling og Forædling, at Staten i sin egen Interesse skylder at komme det tilhjælp, og jeg er derfor aldeles enig i, at Staten skal give et Tilskud til Theatret. Baade for at sikkre Theatrets Stilling, og fordi den passende Størelse af et saadant Tilskud vanskeligt aar-

ligt vil kunne beregnes med nogen Sikkerhed, er det ogsaa ganske rigtigt, at man fastsætter det for en Arrække, som hverken bør være for lang eller for kort, og i den Henseende finder jeg det ganske heldigt, at man har antaget, at det altid skal fastsættes for 5 Aar. Jeg finder det ogsaa ganske rigtigt, at man vil bestemme baade Størrelsen af de faste Gagers Beløb i det Hele, og ogsaa et Maximum for enhver Klasse af Gagerne, ligesom ogsaa, at der skal være en vis Prøvetid, forinden den Enkelte ved Theatret ansættes i den faste Stilling, hvorved Staten paadrages varige Forpligtelser imod ham. Jeg finder det ogsaa rigtigt, at man beregner og derefter bestemmer en omtrentlig Størelse, hvortil Pensionerne i det Hele bør opløbe, og man vil saaledes see, at jeg i mange og væsentlige Punkter er i Overensstemmelse med Forslaget, og at jeg er det, kommer deraf, at ogsaa jeg saavidt muligt paa eengang har stillet mig paa Statskassens og Kunstens og Kunstnerens Standpunkt, hvis Lary ligesaa lidt bør tabes af Sigte som Statskassens. Men i en anden Henseende kan jeg ikke tiltræde Lovforslagets Hensigt eller billige de deri indeholdte Bestemmelser. Denne Lov har nemlig stillet sig endnu en anden, ganske særegen Opgave, som det ikke foreskommer mig, at man har været heldigt at løse, maaskee fordi den er uopløselig, og man har derfor givet Regler, som, naar de skulle overholdes, ville hæmme Bestyrelsen i sin Virksomhed og frie Bestemmelse, og hindre ikke blot Konstens Udvikling, men ogsaa være til Hindrer for at holde Konsten paa sit nuværende Standpunkt. Den nærværende Lov gaaer nemlig tillige ud paa at fastsætte Regler for, hvorledes man fra Forhold, der i flere Henseender synes at være altfor bebyrdende eller